

Mihai Mihail

interpretul lui Sile
din spectacolul
„Mobilă și durere“
de Teodor Mazilu
la Teatrul Dramatic
din Galați

— Iată-vă, stimat Mihai Mihail, încălcând cu nonșalanță toate prescripțiile și recomandările medicilor după accidentul cardiac din primăvară...

— Recomandările medicilor sînt valabile numai în momentele în care, așezat pe canapea în fața lor, îi ascuți. Atît, Că după ce-ai ieșit în stradă... Am preferat altor motive de stress, emoția artistică.

— Sile Gurău, personajul central al piesei lui Mazilu Mobilă și durere, pare, totuși, o partitură excesiv de solicitantă.

— Da, poate că în alte condiții nu m-aș fi lăsat „păcălit“ (pentru că, pînă la urmă, regizorul Victor Ioan Frunză, cu felul lui irezistibil de-a prezenta lucrurile, m-a „păcălit“ introducîndu-mă în această distribuție tînără), dar nu puteam să ignor faptul că acest important autor dramatic al nostru e jucat și la Galați, în sfîrșit, că un rol cu care aș fi vrut să mă întîlnesc de mult timp mi-a fost oferit de la primul proiect de distribuție.

— Era un rol așteptat din punctul de vedere al disponibilităților de abordare pe care o experiență scenică (demnă de luat în considerație) le crease?

— Era un rol pentru care trebuia mai întîi de toate să fac apel la experiența mea de viață, la personajele reale — poate zeci de Sile — de care m-am ciocnit în cursul activității mele. Era apoi un personaj emblematic pentru scriitura lui Mazilu, pitoresc prin îmbinarea de suficiență (dată de îmbuibarea materială) și nevoia de suferință. Sile este un personaj ce-și caută suferința. Asta este poate undă lui de poezie.

— În spectacolul lui Victor Ioan Frunză, Sile, cel care epatează întotdeauna prin grosolănia lui, are un moment (cel al popasului montan) în care își strigă — cabotin — nevoia de tandrețe. După Jocul alert (într-un ritm ce dă emoții tuturor colegilor dvs.), joc ce presupune o implicare totală, consecventă, iată un moment de ironie, creat prin distanțarea față de personaj. Să fie, paradoxal, tocmai acesta momentul de adevăr al personajului Sile?

— Regizorul a gîndit, într-adevăr, cîte un moment de adevăr al fiecărui personaj. Un moment în care acestea să aibă conștiința condiției lor. Este, în fond, momentul de asumare a comicului, tocmai cel ce lasă loc filonului tragic. Pentru cei mai mulți dintre colegii mei, acest moment de adevăr al personajului este suprapus altuia, ce vizează condiția actorului (ei rezolvă mizanscena, au reacție la o altă scenă sau relație etc.). Am căzut de acord cu regizorul că acel moment de evadare a lui Sile din mecanismul ce-l obligă să rămînă „bruta perfectă“ poate deveni momentul de asumare a dramci sale. Am optat pentru ironie, ceea ce, oricum, aparține altui registru decît cel cu care a fost obișnuit pînă atunci spectatorul. Nu e vorba tocmai de o distanțare brechtiană, ceea ce ar reclama apoi un alt comportament al personajului, ci doar de un moment de sinceritate (în măsura în care personajul poate fi capabil de aceasta !).

— Întreg comportamentul său — consecvent construit, cu excepția acestui moment — este deosebit de tranșant, deci cu replică foarte clară N-a fost dificil de realizat în numai... cîte repetiții?

— Optsprezece. N-a fost. Sau, cel puțin, n-am simțit-o eu, pentru că am fost foarte mult ajutat de mai tinerii mei colegi, care, cu o poftă de joc nebună și respectînd conștiincios viziunea regizorului, au făcut tot ceea ce era de făcut pentru ca spectacolul să crească văzînd cu ochii de la o repetiție la alta.

Dana CRISTESCU